

MINISTERUL JUSTIȚIEI AL REPUBLICII MOLDOVA
AGENT GUVERNAMENTAL

*Text tradus și redactat de Direcția Generală Agent Guvernamental.
Poate fi supus revizuirii redacționale.*

SECȚIUNEA A TREIA

CAUZA ZIAUNYS c. REPUBLICII MOLDOVA

(Cererea nr. 42416/06)

HOTĂRÎRE

STRASBOURG

11 februarie 2014

Definitivă din 28.11.2016

Poate fi subiect al revizuirii editoriale.

În cauza Ziaunys c. Republicii Moldova,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a Treia), întrunită într-o Cameră compusă din:
Josep Casadevall, *președinte*,
Alvina Gyulumyan,
Ján Šikuta, Luis López
Guerra, Kristina Pardalos,
Valeriu Grițco,
Iulia Antoanella Motoc, *judcători*, și Santiago
Quesada, *grefier al Secției*,
Deliberând la 21 ianuarie 2014 în ședință închisă,
Pronunță următoarea hotărâre, care a fost adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. Cauza a fost inițiată prin cererea (nr. 42416/06) depusă la 13 Octombrie 2006 contra Republicii Moldova la Curte, în conformitate cu prevederile articolului 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale ("Convenția"), de către un cetățean al Republicii Lituania, dl Gintaras Ziaunys („reclamantul”).
2. Reclamantul a fost reprezentat de către dl R. Rinkevicius, avocat care își desfășoară activitatea în Vilnius. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul său, dl L. Apostol.
3. Reclamantul a invocat, în particular, că a fost deposedat în mod ilegal de bunurile sale, contrar exigențelor articolului 1 al Protocolului Nr. 1 din Convenție.
4. La 17 Decembrie 2009 cererea a fost comunicată Guvernului.
5. Deși Guvernul Lituaniei a fost invitat să intervină în procedură conform prevederilor articolului 36 § 1 din Convenție și Regulii 44 § 1 din Regulamentul Curții, acesta nu a prezentat careva observații pe marginea cauzei.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

6. Reclamantul s-a născut în 1965 și locuiește la Vilnius.
7. Reclamantul este membru al Asociației Internaționale de Bancnote, al Societății Numismatice Americane și al Clubului Colectonarilor din Vilnius.
8. La 12 Decembrie 2000 reclamantul a semnat un contract cu compania *Educational Coin Company* ("compania"), înregistrată în Statele Unite ale Americii ("SUA"), potrivit căruia urma să livreze companiei 8 500 kg de bancnote (cu valoarea de cinci și zece ruble) emise de autoproclamata Bancă a "Republicii Moldovenești Transnistrene" (RMT) (a se vedea detalii suplimentare despre evenimentele care au dus la crearea auto-proclamatei "RMT" în cauza *Ilașcu și alții c. Republicii Moldova și Federației Ruse* [MC], nr. 48787/99, CEDO 2004-VII). În schimb, potrivit clauzelor contractuale,

reclamantul avea dreptul de a alege orice articole din catalogul comerțului cu ridicata al companiei, în valoare de 7 000 dolari SUA (USD).

9. La 26 ianuarie 2001 reclamantul a procurat de la banca "RMN" 13 590 000 ruble "RMN" (în bancnote de cinci și de zece) emise în 1994. Bancnotele emise în anul 1994 nu se mai aflau în circuitul civil în "RMN", fiind înlocuite cu bancnote noi în anul 2000. Astfel de bancnote nu au fost niciodată în circulație oficială în Republica Moldova, fiind admise ca mijloc de plată doar în "RMN" și doar pînă în anul 2000.

10. La 1 februarie 2001 reclamantul a prezentat Serviciului Vamal al Republicii Moldova 353 de saci sigilați cu bancnote emise de banca "RMN" în anul 1994. El a cerut permisiunea pentru transportarea lor în SUA, în conformitate cu prevederile contractului semnat cu compania. El a declarat că hîrțile aflate în saci aveau o valoare numismatică de 7 000 USD.

11. Serviciul Vamal a autorizat plasarea sacilor în depozitul vamal pînă la luarea unei decizii în privința acestora. Ulterior, sacii au fost transmiși la sediul Inspectoratului Fiscal de Stat ("IFS"), unde au și rămas de atunci.

12. Prin decizia din 23 iulie 2003 și procesul-verbal din 25 august 2003, Serviciul Vamal a decis să nu-i restituie bancnotele reclamantului, dar să le transmită cu titlu gratuit IFS, întrucît acestea nu puteau fi puse în circuitul civil pe teritoriul Republicii Moldova.

13. Reclamantul a solicitat în repetate rînduri să-i fie restituite bunurile confiscate. La o dată necunoscută în 2005, reclamantul s-a adresat în instanța de judecată, cerînd anularea deciziilor din iulie și august 2003 și restituirea bunurilor.

14. Prin hotărîrea Curții de Apel Chișinău din 19 aprilie 2005, acțiunea a fost respinsă ca fiind depusă cu încălcarea termenului de prescripție. La 3 august 2005 Curtea Supremă de Justiție a casat această hotărîre și a dispus restituirea cauzei pentru rejudecare în instanța de fond.

15. La 7 noiembrie 2005 Curtea de Apel Chișinău a admis parțial pretențiile reclamantului. Instanța a constatat că aceste bancnote nu au fost vreodată puse în circulație în Republica Moldova și convertite în moneda oficială a țării. La dosar nu au fost anexate dovezi că bancnotele au fost fabricate în scopul punerii lor în circulație pe teritoriul Republicii Moldova. Reclamantul a declarat în mod oficial cei 353 de saci cu bancnote, pe care le consideră ca fiind maculatură cu o valoare numismatică, în scopul transportării lor peste hotare. Mai mult ca atît, caracterul dobîndirii licite de către reclamant a bunului se prezumă, pînă la proba contrară. Cu toate acestea, nimeni nu a contestat dreptul de proprietate asupra bunului. Instanța a concluzionat că Departamentul Vamal și IFS au acționat ilegal.

15. La 17 mai 2006 Curtea Supremă de Justiție a casat hotărîrea Curții de Apel, și a emis o nouă hotărîre, prin care a respins toate plîngerile reclamantului. Curtea Supremă a constatat că, în conformitate cu articolele 1 și 2 din Legea cu privire la bani (a se vedea paragraful 19 de mai jos), doar Banca Națională a Moldovei are dreptul exclusiv de a emite în circulație bancnote, și că banca "RMN" nu dispune de un asemenea drept. Prin urmare, bancnotele emise de banca "RMN" nu puteau fi puse în circulație legală, și nu puteau, în conformitate cu articolul 206, Cod Civil

(a se vedea paragraful 18 de mai jos), face obiectul contractului din 26 ianuarie 2001. Decizia este definitivă.

II. DREPTUL INTERN PERTINENT

17. Dispozițiile relevante ale Constituției Republicii Moldova prevăd următoarele:

“Articolul 46. Dreptul la proprietate privată și protecția acesteia.

(1) Dreptul la proprietate privată, precum și creanțele asupra statului sînt garantate.

(2) Nimeni nu poate fi expropriat decît pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă și prealabilă despăgubire.”

18. Dispozițiile relevante ale Codului Civil prevăd următoarele: “Articolul 285. Bunurile

(1) Bunuri sînt toate lucrurile susceptibile apropierii individuale sau colective și drepturile patrimoniale.

(2) Lucruri sînt obiectele corporale în raport cu care pot exista drepturi și obligații civile”

“Articolul 206. Obiectul actului juridic

(2) Obiectul actului juridic trebuie să fie licit, să se afle în circuit civil și să fie determinat sau determinabil cel puțin în specia sa.”

” Articolul 219. Efectele nulității actului juridic

Actul juridic nul încetează cu efect retroactiv din momentul încheierii...

Fiecare parte trebuie să restituie tot ceea ce a primit în baza actului juridic nul, iar în cazul imposibilității de restituire, este obligată să plătească contravaloarea prestației.

(3) Partea și terții de bună-credință au dreptul la repararea prejudiciului cauzat prin actul juridic nul.”

”Articolul 220. Nulitatea actului juridic ce contravine legii, ordinii publice sau bunelor moravuri

Actul juridic sau clauza care contravin normelor imperative sînt nule dacă legea nu prevede altfel.

Actul juridic sau clauza care contravin ordinii publice sau bunelor moravuri sînt nule.”...

“Articolul 286. Circuitul civil al bunurilor

Bunurile pot circula liber, cu excepția cazurilor cînd circulația lor este limitată sau interzisă prin lege.”

19. Dispozițiile relevante ale Legii cu privire la bani (Legea nr. 1232 din 15 decembrie 1992) prevăd următoarele:

“Articolul 1. Unitatea monetară.

Unitatea monetară a Republicii Moldova o constituie leul (moldovenesc) egal cu 100 de bani. Numerarul se află în circulație sub formă de semne bănești de hîrtie (bancnote) și metalice (monede).

Articolul 2. Emisiunea.

Dreptul exclusiv de a pune în circulație (emisiunea) leul și moneda divizionară și de a le retrage din circulație aparține Băncii Naționale a Moldovei, care stabilește valoarea bancnotelor și a monedelor și semnele lor distinctive.”

ÎN DREPT

I. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 1 AL PROTOCOLULUI Nr.1 DIN CONVENȚIE

20. Reclamantul s-a plîns de încălcarea dreptului său la proprietate urmare a confiscării bancnotelor care îi aparțineau. El a invocat dispozițiile articolului 1 al Protocolul Nr. 1 din Convenție, care prevede următoarele:

“Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decît pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere în niciun fel dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau amenzi.”

A. Cu privire la admisibilitate

21. Guvernul a susținut că cererea este vădit nefondată, deoarece reclamantul nu a prezentat dovezi *prima facie*, că el a avut un drept de proprietate.

22. Curtea consideră că această problemă este indisolubil legată de fondul cauzei. Prin urmare, Curtea conexează obiecția Guvernului cu examinarea în fond.

B. Cu privire la fond

1. Argumentele părților

23. Reclamantul a invocat că autoritățile Republicii Moldova i-au confiscat ilegal bancnotele, cauzîndu-i astfel un prejudiciu material și moral.

24. Guvernul a susținut că reclamantul nu avea un “bun” în înțelesul articolului 1 al Protocolului Nr.1 din Convenție. El a obținut rublele “RMN” în baza unui contract de vânzare-cumpărare, care nu putea fi considerat valabil deoarece avea ca obiect bunuri interzise în circulație pe teritoriul Republicii Moldova. Acest fapt a fost confirmat de Curtea Supremă de Justiție. Mai mult ca atât, reclamantul nu putea avea o “speranță legitimă” că va obține dreptul de proprietate asupra unor astfel de bancnote, ele fiind interzise în circulație și considerate “bunuri ilicite”. Cauza este similară cu *Agneessens c. Belgiei* (nr. 12164/86, Decizia Comisiei din 12 octombrie 1988, Decizii și Rapoarte 58, p.81), unde Comisia a constatat că “nu poate fi vorba despre o privare de proprietate, dacă o pretenție condiționată decade ca rezultat a nedeplinirii acelei condiții”. Mai mult ca atât, cazul este oarecum similar cu *Handyside c. Regatului Unit* (7 decembrie 1976, § 63, Seria A nr. 24), unde autoritățile britanice au confiscat cartea tipărită pentru reclamant cu scopul de a proteja bunele moravuri. În cazul de față, autoritățile Republicii Moldova au protejat suveranitatea țării, care era subminată de acțiunile întreprinse de către “RMN”, cum ar fi emiterea altor bancnote decît unica monedă recunoscută în Republica Moldova, leul moldovenesc. Acceptarea solicitării reclamantului de a exporta bancnotele peste hotarele Republicii Moldova ar fi echivalentă cu recunoașterea oficială a posibilității ca bancnotele emise de “RMN” să fie puse în circulație. Acest lucru este ilegal și inacceptabil.

25. Mai mult decît atât, bancnotele confiscate de la reclamant nu aveau nici o valoare. Dreptul de a obține bunuri de la companie în sumă de 7 000 USD, pe care reclamantul pretinde că l-ar fi obținut în baza contractului, era o clauză condițională, care depindea de executarea contractului. Întrucît contractul nu

putea fi executat, deoarece contravine ordinii publice a Republicii Moldova, reclamantul nu putea spera să obțină ceva de la companie în baza acestuia, nici să pretindă careva prejudicii de la autoritățile Republicii Moldova pentru imposibilitatea de a executa contractul.

2. *Aprecierea Curții*

(a) **Dacă reclamantul avea un “bun”**

26. Curtea reiterează că noțiunea de “bunuri” în sensul articolului 1 al Protocolului Nr. 1 poate acoperi atât “bunurile actuale” (a se vedea *Van der Musselle c. Belgiei*, 23 noiembrie 1983, Seria A nr. 70, p. 23, § 48), cât și valorile patrimoniale, inclusiv creanțele, în virtutea cărora un reclamant poate pretinde că are cel puțin o “speranță legitimă” de a obține exercițiul efectiv al unui drept de proprietate (a se vedea *Pressos Compania Naviera S.A. și alții c. Belgiei*, 20 noiembrie 1995, § 31, Seria A nr. 332, și *Gratzinger și Gratzingerova c. Republicii Cehe* (dec.), nr. 39794/98, § 69, CEDO 2002-VII.).

27. În prezenta cauză, Curtea notează că nu au fost prezentate argumente și că în dosar nu există indicii că reclamantul avea intenția de a pune în circulație bancnotele în cauză, care la acel moment nu erau acceptate nicăieri în lume drept valută reală, inclusiv și în autoproclamata “RMN”. Dimpotrivă, reclamantul deținea un contract de transfer al bancnotelor unei companii numismatice, pentru a fi vândute ca obiecte lipsite de oricare valoare alta decât cea colecționară. Acest fapt distinge în mod clar prezenta cauză de situațiile în care sunt confiscați bani falsificați, care ar putea, în principiu, să fie utilizați pentru procurarea de bunuri sau servicii, precum și de situațiile referitoare la banii emiși de o entitate auto-proclamată și care se află în circulație pe teritoriul acestei entități și, prin urmare, pe teritoriul internațional recunoscut al statului.

28. Un alt aspect asupra căruia a insistat Curtea Supremă de Justiție a fost acela că, în Republica Moldova, doar Banca Națională are dreptul de a emite bancnote.

De aceea, bancnotele emise de alte entități cum ar fi banca “RMN”, sînt ilegale și nu pot face parte din “circuitul civil”. Guvernul le-a denumit “bunuri ilicite” care trebuiau să fie confiscate. Curtea menționează, în primul rînd, că reclamantul nu a fost niciodată acuzat de emiterea bancnotelor. Mai mult ca atît, ea consideră că argumentele și termenii utilizați sînt foarte generale, deoarece multe alte obiecte ar putea fi incluse în această categorie. De exemplu, orice monedă sau bancnotă veche va trebui să fie considerată ca “ilicită”. Noțiunea de “bunuri ilicite” după cum a fost definită de Guvern este inacceptabil de flexibilă și permite aplicarea selectivă de către autorități, fără a fi stabilite careva criterii clare. De asemenea, din observațiile Guvernului în temeiul articolului 41 din Convenție (a se vedea paragraful 40 de mai jos) reiese că în pofida aprecierii ca “bunuri ilicite”, aceste bancnote ar fi putut să fie restituite reclamantului în cazul în care Curtea va constata o încălcare a articolului 1 al Protocolului Nr. 1 din Convenție și, mai mult ca atît, într-o asemenea situație, reclamantul va avea posibilitatea să-și onoreze obligațiile contractuale prin livrarea bancnotelor companiei.

29. Curtea este departe de a sugera faptul că un stat nu poate să-și protejeze suveranitatea prin confiscarea bunurilor entităților autoprocimate sau obiectelor produse de acestea, chiar dacă acestea se află în proprietatea terților. Acest fapt este în special valabil atunci când bunurile vizate transmit în mod inerent un mesaj referitor la suveranitate, cum ar fi bancnote sau steaguri. Totuși, făcând acest lucru, autoritățile produc o ingerință în dreptul de proprietate a unor anumite persoane sau grupuri, o ingerință care trebuie să fie legală și justificată.

30. În general, Curtea constată că un bun aflat în posesia unei persoane se prezumă că îi aparține cu drept de proprietate, pînă la prezentarea probei contrare. În cazul de față, instanța de fond s-a bazat în mod expres pe acest principiu (a se vedea paragraful 15 *supra*). Întrădevăr, chiar dacă contractul încheiat între reclamant și banca "RMN" este nul, nimeni în afară de reclamant nu a pretins dreptul de proprietate asupra bancnotelor care se aflau, de asemenea, în posesia fizică a acestuia, și prin urmare, se prezumă că el era proprietarul lor. Acest fapt deosebește cazul dat de situațiile în care o persoană încearcă să intre în posesia unui bun, iar autoritățile îi refuză acest drept. De asemenea, acest fapt diferă de cazul *Agneessens*, citat mai sus, în care, spre deosebire de cazul prezent, reclamantul nu mai dorea să obțină restituirea bancnotelor, ci solicita mai degrabă compensarea devalorizării acestora pe durata reținerii lor de către autoritățile Belgiene.

31. Prezumția proprietății este valabilă chiar dacă proprietarul nu a respectat unele condiții aferente posesiei unui bun, cum ar fi obținerea unei licențe (a se vedea *Waldemar Nowakowski c. Poloniei*, nr. 55167/11, § 45, 24 iulie 2012, unde Curtea s-a alăturat poziției părților, conform căreia confiscarea armelor vechi, pentru care proprietarul nu a obținut o licență prevăzută de lege, a constituit o ingerință în dreptul lui de proprietate. În cazul *Bosphorus Hava Yolları Turizmve Ticaret Anonim Şirketi c. Irlandei* [MC] (nr. 45036/98, §§ 141 CEDO 2005 -VI) compania reclamantă nu putea să mai utilizeze aeronavele închiriate, în rezultatul sancțiunilor aprobate de Consiliul de Securitate al Organizației Națiunilor Unite și de Uniunea Europeană. În virtutea sancțiunilor, toate aeronavele aparțineau fostei Republici Iugoslave urmau să fie confiscate. Acest fapt atrăgea nulitatea contractului de închiriere a două avioane semnat de compania reclamantă și o companie aeriană iugoslavă, datorită faptului că obiectul contractului era ilicit. Cu toate acestea, Marea Cameră nu a avut niciun dubiu privind aplicabilitatea articolului 1 al Protocolului Nr. 1 din Convenție, ca urmare a incapacității companiei reclamante de a utiliza avioanele după ce au fost confiscate de Irlanda. În acel caz, compania reclamantă intenționa să continue utilizarea avioanelor, chiar dacă utilizarea acestora era ilegală în conformitate cu normele dreptului internațional, dar, totuși, acest fapt nu a împiedicat aplicabilitatea articolului 1 al Protocolului Nr. 1 din Convenție.

32. Curtea consideră că reclamantul, care deținea fizic 353 de saci cu bancnote, avea un "bun" în înțelesul articolului 1 al Protocolului Nr. 1 din Convenție.

(b) Dacă a existat o ingerință în dreptul de proprietate a reclamantului

33. Curtea consideră că confiscarea bancnotelor constituie o ingerință clară în dreptul de proprietate a reclamantului.

(c) Legalitatea ingerinței

34. Curtea ia notă de argumentul Guvernului, care-l reflectă pe cel al Curții Supreme de Justiție, că emiterea și punerea în circulație a bancnotelor în Republica Moldova de către o altă entitate decât Banca Națională a Moldovei, este contrară mai multor prevederi legale (a se vedea paragrafele 18 și 19 *supra*).

35. Curtea reiterează că reclamantul nu a fost niciodată acuzat de emiterea bancnotelor. De asemenea, ea face referință la concluziile sale din paragraful 27 de mai sus, că nu există nicio dovadă a unei tentative de punere în circulație a bancnotelor aflate în posesia reclamantului. El a declarat oficial bancnotele autorităților vamale ale Republicii Moldova și a enunțat în mod clar valoarea lor numismatică și destinația acestora. Mai mult ca atât, aceste bancnote nu puteau fi în circulație în anul 2001, deoarece, la acel moment, bancnotele respective nu erau acceptate ca valută nicăieri. Prin urmare, prevederile legale invocate de Curtea Supremă de Justiție și Guvern privind circulația mijloacelor bănești nu puteau constitui temei pentru confiscarea proprietății reclamantului.

36. Curtea menționează că atât Curtea Supremă de Justiție, cât și Guvernul nu au indicat o prevedere legală concretă, care ar argumenta în mod clar confiscarea proprietății în cazuri similare celui examinat. Curtea Supremă de Justiție a făcut trimitere la trei prevederi legale (articolele 1 și 2 ale Legii cu privire la bani și articolul 206 Cod Civil, a se vedea paragraful 16 *supra*). Totuși, nici una din acestea nu prevede confiscarea bancnotelor. Mai mult decât atât, în timp ce în conformitate cu prevederile articolului 206 al Codului Civil contractul încheiat între reclamant și banca "RMN" putea fi declarat nul datorită lipsei obiectului licit, conform articolul 219 din cod (a se vedea paragraful 18 *supra*), efectul nulității unui contract este faptul că părțile trebuie să-și restituie reciproc contribuțiile relevante. Acest lucru ar presupune restituirea bancnotelor reclamantului pentru a le returna băncii "RMN". Chiar dacă s-ar presupune că legislația contravențională sau cea penală ar stabili, cu titlu de sancțiune, confiscarea obiectelor create sau obținute în mod ilegal, trebuie de menționat că în privința reclamantului nu a fost inițiat un proces contravențional sau penal.

37. Considerațiile de mai sus sunt suficiente pentru a permite Curții să concluzioneze că ingerința în dreptul de proprietate al reclamantului nu se include în "condițiile prevăzute de lege" în sensul articolului 1 al Protocolului Nr.1 din Convenție.

Prin urmare, a avut loc o încălcare a prevederilor respective în prezenta cauză.

II. CU PRIVIRE LA APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

38. Articolul 41 Articolul 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înaltei Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a

consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu material

39. Reclamantul a pretins suma de 12 220 euro (EUR) cu titlu de prejudiciu material. El invocă contractul încheiat cu o companie numismatică americană, conform căruia avea dreptul de a selecta articole din catalogul companiei în sumă de 7 000 USD (a se vedea paragraful 8 de mai sus), în schimbul bancnotelor “RMN”; un contract de transport a bancnotelor care a fost nevoit să-l onoreze, precum și alte cheltuieli cum ar fi cheltuieli de judecată și taxa pentru viza moldovenească.

40. Guvernul a afirmat, în primul rând, că reclamantul a convertit incorect diverse sume pretinse din USD în EUR. În al doilea rând, pretenția principală – venitul ratat în baza contractului cu compania numismatică – urmează a fi respinsă deoarece el încă avea posibilitatea să execute contractul, în cazul în care Curtea va constata o încălcarea a articolului 1 al Protocolului Nr. 1 din Convenție și bancnotele îi vor fi restituite de către autoritățile Republicii Moldova. Mai mult ca atât, conform contractului, toate cheltuielile legate de tranzacție trebuiau să fie acoperite de către reclamant. Prin urmare, în cazul în care Curtea va decide să acorde o compensație, aceasta trebuie să fie limitată la diferența dintre suma datorată conform contractului (7 000 USD, echivalentul a 6 465 EUR) și cheltuielile pe care le-ar fi suportat reclamantul pentru executarea acestuia, așa cum au fost descrise de reclamant în pretențiile sale cu privire la satisfacția echitabilă (aproximativ 4 585 EUR).

41. Având în vedere constatarea încălcării articolului 1 al Protocolului Nr. 1 din Convenție cât și observațiile părților, Curtea acordă reclamantul suma de 1 900 EUR cu titlu de prejudiciu material.

B. Prejudiciu moral

42. Reclamantul a pretins suma de 20 000 EUR cu titlu de prejudiciu moral cauzat ca urmare a imposibilității revendicării bunurilor sale, precum și suferințelor îndurate timp de șase ani.

43. Guvernul a afirmat că suma pretinsă este excesivă. El consideră că prezenta speță este similară în anumite privințe cu cauza *Balan c. Moldovei* (nr. 19247/03, 29 ianuarie 2008). Suma acordată cu titlu de prejudiciu moral în acel caz (5 000 EUR) pare a fi una potrivită și în situația de față.

44. Având în vedere circumstanțele prezentei cauze și statuând în mod echitabil, Curtea acordă reclamantului suma de 5 000 EUR

C. Costuri și Cheltuieli

45. Reclamantul a pretins 650 EUR pentru costuri și cheltuieli. El s-a bazat pe un contract încheiat cu avocatul său în acest sens.¹

46. Guvernul a susținut că suma pretinsă era excesivă, având în vedere implicarea limitată a avocatului reclamantului în acest caz.

47. Având în vedere conținutul dosarului Curtea acordă reclamantului EUR 500 pentru costuri și cheltuieli.²

D. Penalitate

48. Curtea consideră că este necesar ca rata dobânzii de întârziere să fie bazată pe rata minimă de împrumut a Băncii Centrale Europene, la care se vor adăuga trei puncte procentuale.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* cererea admisibilă;
2. *Hotărăște* că a fost încălcat articolul 1 al Protocolului nr.1 din Convenției;
3. *Hotărăște*
 - (a) că Statul pârît trebuie să plătească reclamantului în termen de trei luni de la data la care această hotărîre va deveni definitivă, în conformitate cu articolul 44 § 2 din Convenție, următoarele sume, care urmează să fie convertite în valuta națională a Statului pârît conform ratei de schimb aplicabile la data plății:
 - (i) 1 900 EUR (una mie nouă sute euro), plus orice taxă care poate fi percepută, cu titlu de prejudiciu material;
 - (ii) 5 000 EUR (cinci mii euro), plus orice taxă care poate fi percepută, cu titlu de prejudiciu moral;
 - (iii) 500 EUR (cinci sute de euro), plus orice taxă care poate fi percepută de către reclamant, cu titlu de costuri și cheltuieli.³
 - (b) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus pînă la executarea hotărîrii, urmează să fie plătită o penalitate la sumele de mai sus egală cu rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană, pe parcursul perioadei de întârziere, plus trei procente;
4. *Respinge* restul cererii reclamantului de satisfacție echitabilă.

Santiago Quesada
Grefier

Josep Casadevall
Președinte

¹ Rectificată la 13 septembrie 2016: textul a fost "Reclamantul a făcut nici o pretenție în acest sens."

² Rectificată la 13 septembrie 2016: au fost adăugate două paragrafe noi - 46 și 47. punctul 46 original este acum punctul 48.

³ Rectificat la 13 septembrie 2016: S-a adăugat (iii) la punctul 3, litera (a).